

fra de Udvalgs Side, der have været nedsatte i to foregaaende Rigsdagsamlinger, have været rettede til Indenrigsministeren om Indbringelsen af et Forslag til Afløsning af disse Forhold. Den høitærede Indenrigsminister indrømmer jo dog, at Forholdet ikke er tidssvarende. Jeg har ikke negtet og skal ikke negte, at, naar man i sin Tid har ordnet dette Forhold, saaledes som det er ordnet i de af mig nævnte Forordninger, da er det godt muligt, at den Ordning den Gang var tidssvarende. Naar den ærede Minister mente, at dette Spørgsmaal bedst kunde ordnes ad administrativt Veie, da er det Noget, som allerede nu finder Sted, idet, saavidt mig bekendt, Ministeren har det i sin Haand, hvor vedkommende Kommunalbestyrelse er enig derom, at ordne Forholdet ad administrativt Veie paa anden Maade, end der er foreskrevet i Forordningen. Ved Forordningen af 1823 har Ministeren det i sin Haand at sanktionere de Bestemmelser, som man saaledes ad Frivillighedens Veie maatte komme overens om. Naar den ærede Minister med Hensyn til Oberst Tscherning udtalte, at man kunde være overbevist om, at, hvis han havde troet, at Forholdet burde ordnes, vilde han ikke den Gang have stillet Sagen i Bero, da skal jeg tillade mig at bemærke, at de Forhandlingene, der have været førte om dette Spørgsmaal i den Tid, udvise, at Forholdet den Gang blev stillet i Bero netop af den Grund, at den Paragraf, som vedrørte dette Forhold, og som var stillet af Oberst Tscherning, ikke stod i ligefrem Forbindelse med det oprindelige Forslag, som jeg ogsaa før nævnte; af den Grund gik han ind paa de øvrige Medlemmers Ønske i Udvalget om indtil videre at stille Sagen i Bero, men ikke af anden Grund, og ingenlunde fordi han erkendte, at Forholdet ikke burde ordnes ved Lov. Hvis den høitærede Minister, hvad man nu har Grund til at vente af de Udtalelser, vil før hørte, ikke agter at indbringe et Forslag til Lov om Afløsning af disse Forhold — hvad jeg tror godt kan og bør ske — nærer jeg ingen Tvivl om, at det private Initiativ i sin Tid vil blive benyttet, og det skulde da glæde mig, om der saa vil naas Overenskomst med den høitærede Minister.

S. M. Hansen: Forinden den ærede Minister tager Ordet, hvad jeg antager han vil, skal jeg henstille til ham, ja ligefrem anmode ham om, at han vil lade de Dplysninger fra samtlige Kjøbstæder, hvoraf han er i Besiddelse, forelægge trykte her for Thingets Medlemmer.

Indenrigsministeren: Jeg skal begynde med at svare det ærede Medlem, som nu satte sig, at det skal være mig en stor Fornøjelse, saasnart jeg kan faae disse Dplysninger trykte, at meddele dem til ærede Medlemmer, for at de kunne gjøre sig bekendte med dem. Jeg vil i øvrigt, forinden jeg svarer, blot henlede Opmær-

somheden paa, at, naar jeg ved denne Sag har henvist til Oberst Tschernings Navn, saa har jeg ingenlunde dermed forbundet den Udtalelse, at han troede, at Forholdet ikke burde ordnes; men naar han opgav det i et Dieblis, da han troede, at det kunde ordnes, ligeoverfor de Vanskeligheder, der altid ville optaarne sig om Ordningen af dette Spørgsmaal, saa nævnte jeg dette kun som Veis paa, at det er en Sag, som i Følge sin Natur er ulige vanskelige at ordne end andre Forhold, hvor der kun er Tale om en slet og ret reel Afgift. Jeg vil nu i Forbindelse med denne Udtalelse henvende Ordet til det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen). Hvis det var en simpel reel Afgift, hvorom der var Tale, og hvis denne Afgift saaledes som andre Afgifter hvert Aar var ens og i et uoverskueligt Mæemaal vedblev at være uforandret, vilde der jo ikke være nogen Vanskelighed ved at angive en Maade, hvorpaa Sagen kunde ordnes; thi man vilde dog i Reglen anse det for at være en Erstatning, naar man for en saadan Afgift vilde give det femogtyvedobbelte Beløb som Kapital. Jeg nævner slet ikke dette — det beider jeg bemærket — som den Erstatning, der kunde være Tale om i dette Tilfælde, men man vilde saa dog altid være i Stand til at angive Noget, som efter vor almindelige Opfattelse vilde kunne anses for fuld Erstatning. Denne Afgift har jo imidlertid det ganske Særlige ved sig, at den er stigende og stigende til aldeles ubestemte Løder; den er ikke alene stigende, naar der skiftes Eier ved Kjøb og Salg — thi dette sker jo i Reglen ikke saa ofte — men den er ogsaa stigende ved Dødsfald, altsaa ved Arv, og den kan pludselig, naar den staar paa sit Toppunkt, borsfalde derved, at Eiendommen gaar over fra en udenbys til en indenbys Forbeier. Det, der gjør Sagen saa vanskelig, er naturligvis den Omstændighed, at Afgiften ikke som andre reelle Byrder er noget Fast, der ydes uforandret i en længere Arrække, men at den kan variere fra det ene Aar til det andet, idet den kan stige med usikre Mellemrum og pludselig borsfalde, just som den staar paa det Allerhøieste. Et æret Medlem (S. M. Hansen) nævnte for nylig en Veie, som det forekom ham kunde være ret naturlig til en Afløsning af Sagen. Idet jeg for øvrigt ganske kan godkjende den Opfattelse af dette Forhold, som blev gjort gjældende af det ærede Medlem, hvilken Opfattelse jo ogsaa falbt sammen med min, vil jeg dog blot omtale det af det ærede Medlem nævnte Forslag med et Par Ord, for at de Herrer kunne se, hvor vanskelig en saadan Sag kan stille sig. Det ærede Medlem ytrede: Lader os se, hvad Kjøbstæderne have havt i Indtægt derved fra Loven af 1811 og indtil Dato, og lader os da lægge Gjennemsnittet deraf til Grund for en Afløsning. Dette vilde imidlertid for flere Kjøbstæders Vedkommende kun stille sig som en overordentlig stor Uvillighed. Det ærede Medlem, som